Euroopan unionin
tuomioistuin

Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan N:o 3 muuttamisesta 16.12.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) 2015/2422 3 artiklan 2 kohtaan perustuva kertomus

Johdanto

Euroopan unionin lainsäätäjä hyväksyi 16.12.2015 unionin tuomioistuinrakenteeseen merkittävän uudistuksen päättäessään kaksinkertaistaa kolmessa perättäisessä vaiheessa unionin yleisen tuomioistuimen tuomarien lukumäärän ja päättäessään siirtää tälle viimeksi mainitulle 1.9.2016 toimivallan ratkaista ensimmäisenä oikeusasteena unionin ja sen henkilöstön väliset oikeusriidat, jotka olivat siihen asti kuuluneet virkamiestuomioistuimen toimivaltaan. Kuten asetuksen 2015/2422[1] johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa todetaan, se, että käytetään perussopimusten mukaista mahdollisuutta lisätä unionin yleisen tuomioistuimen tuomareiden lukumäärää, osoittautui asianmukaiseksi toimenpiteeksi vähentää lyhyessä ajassa sekä vireillä olevien asioiden määrää että asioiden liian pitkää käsittelyaikaa unionin yleisessä tuomioistuimessa. Euroopan parlamentti ja neuvosto ovat näin tehdessään vastanneet haasteisiin, joita unionin tuomioistuinten käsiteltäviksi saatettujen asioiden lukumäärän jatkuvaan kasvuun liittyy, ja ottaneet huomioon näiden asioiden monimutkaistumisen antamalla unionin yleiselle tuomioistuimelle hyvän lainkäytön kannalta tarpeellisia resursseja.

Unionin lainsäätäjän tarkoituksena on varmistaa mainitun uudistuksen ja sen vaikutusten tehokas seuranta sekä talousarvion näkökulmasta että organisaation, rakenteiden ja menettelyjen kannalta. Tätä varten unionin tuomioistuinta on pyydetty laatimaan Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle kaksi kertomusta: ensimmäisen kertomuksen viimeistään 26.12.2017 mahdollisista muutoksista siinä, miten toimivalta antaa

[1] Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan N:o 3 muuttamisesta 16.12.2015 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU, Euratom) 2015/2422 (EUVL L 341, 24.12.2015, s. 14)

ennakkoratkaisuja jaetaan unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen välillä; ja toisen kertomuksen kolme vuotta myöhemmin unionin yleisen tuomioistuimen toiminnasta ja erityisesti tämän tuomioistuimen tehokkuudesta, sen jäsenten määrän kaksinkertaistamisen tarpeellisuudesta ja vaikuttavuudesta, annettujen resurssien käytöstä ja vaikuttavuudesta sekä uusien erityisjaostojen perustamisesta ja/tai muista rakenteellisista muutoksista.[2]

Tällä asiakirjalla on tarkoitus vastata ensimmäiseen kyseisistä pyynnöistä. Siinä palautetaan ensin mieleen oikeudellinen kehys ja asiayhteys, joiden mukaisesti tässä asiakirjassa pohditaan mahdollista osittaisen ennakkoratkaisuvallan siirtoa unionin yleiselle tuomioistuimelle, ja tarkastellaan tämän jälkeen kaikkia tähän liittyviä parametrejä.

Oikeudellinen kehys ja asiayhteys

Kuten unionin tuomioistuin on useaan otteeseen muistuttanut oikeuskäytännössään samoin kuin säännöllisessä yhteydenpidossaan jäsenvaltioiden tuomioistuinten kanssa, ennakkoratkaisumenettely on unionin tuomioistuinjärjestelmän ”kantava voima”.[3] Se on väline, jolla voidaan varmistaa unionin oikeuden yhtenäinen tulkinta ja yhtenäinen soveltaminen *sitä kautta*, että jäsenvaltioiden tuomioistuimet esittävät ennakkoratkaisukysymyksiä unionin oikeuden tulkinnasta tai unionin toimielinten, elinten tai laitosten toimien pätevyydestä.[4] Vaikka nämä tuomioistuimet alun perin käyttivät ennakkoratkaisumenettelyä melko vähän, tilanne on nykyään radikaalisti muuttunut: kansalliset tuomioistuimet eivät enää epäröi esittää unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyyntöjä, joita on yhä vain enemmän ja jotka koskevat mitä moninaisimpia aloja.[5]

[2] Ks. tämän osalta kyseisen asetuksen 3 artikla, jossa täsmennetään, että kertomuksiin liitetään tarvittaessa lainsäädännöllisiä pyyntöjä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön muuttamisesta.

[3] Lausunto 2/13 (Unionin liittyminen Euroopan ihmisoikeussopimukseen), 18.12.2014, EU:C:2014:2454, 176 kohta.

[4] Tätä tarkoitusta on sitä paitsi korostettu myös kansallisille tuomioistuimille osoitetuissa asiakirjoissa, koska se palautetaan mieleen heti kansallisille tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten (EUVL C 439, 25.11.2016) ensimmäisessä kohdassa.

[5] Ks. tämän osalta toimielimen vuosittaisissa toimintakertomuksissa julkaistut oikeudenkäyntitilastot ja tämän kertomuksen liitteenä oleva taulukko asioista, jotka on saatettu vireille vuoden 2017 kymmenen ensimmäisen kuukauden aikana. Uusia asioita on 628 ja niistä jopa 455 asiaa oli ennakkoratkaisuasioita, mikä on yli 72 prosenttia kaikista mainittuna ajanjaksona unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetuista asioista. Ennakkoratkaisuasioiden osuus unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetuista asioista on jo usean vuoden ajan ollut kahden kolmasosan ja kolmen neljäsosan välillä.

Ennakkoratkaisuvaltaa, jonka lähtökohdasta määrätään Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 19 artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja josta määrätään tarkemmin Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklassa, käyttää tällä hetkellä vain unionin tuomioistuin.

Mahdollisuus antaa unionin yleiselle tuomioistuimelle toimivalta tietyissä ennakkoratkaisuasioissa ei ole uusi. Tällaiseen mahdollisuuteen viitattiin lähes 20 vuotta sitten, kun molempien tuomioistuinten työtaakka merkittävästi lisääntyi talous- ja rahaliiton kolmannen vaiheen käynnistyessä ja Amsterdamin sopimuksen tultua juuri sitä ennen voimaan ja kun valmisteltiin ennennäkemätöntä unionin laajentumista; tämän jälkeen mahdollisuus mainittiin nimenomaisesti yhteisöjen tuomioistuimen ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen hallitustenväliselle konferenssille esittämissä asiakirjoissa ja ehdotuksissa yhtenä mahdollisena ratkaisuna yhteisöjen tuomioistuimen ruuhkautumisen estämiseen muiden sellaisten toimenpiteiden ohella, joita olivat uusien suoria kanteita koskevien asiaryhmien siirto ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan, tuomioistuimen kaltaisten lainkäyttöelinten perustaminen tai muutoksenhakuoikeuden rajoittaminen.[6] Mahdollisuus on virallistettu perussopimuksissa, koska Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 256 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen ratkaisemaan 267 artiklan nojalla esitetyt ennakkoratkaisupyynnöt perussäännössä määrätyissä erityisasioissa”.[7] Perussäännön muuttamisella voitaisiin siis tarvittaessa mahdollistaa se, että unionin yleiselle tuomioistuimelle annetaan osittainen ennakkoratkaisuvalta.

Tätä mahdollisuutta ei kuitenkaan ole vielä tähän mennessä käytetty. Nizzan sopimuksen voimaantuloa 1.2.2003 seuranneina vuosina nimittäin annettiin etusija virkamiestuomioistuimen perustamiselle ja kaikkien siihen asti yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan kuuluneiden kumoamis- ja laiminlyöntikanteiden siirrolle ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan lukuun ottamatta tiettyjä toimielinten välisiä kanneryhmiä tai jäsenvaltioiden unionin lainsäätäjän toimista nostamia kanteita. Yksinomainen toimivalta ennakkoratkaisuasioissa on pysynyt unionin tuomioistuimella, joka on sittemmin hyväksynyt useita merkittäviä muutoksia työjärjestykseensä – sekä useita sisäistä organisaatiotaan koskevia toimenpiteitä –, jotka ovat vaikuttaneet huomattavasti niin tuomioistuimen ratkaisemien asioiden lukumäärään kuin asioiden keskimääräiseen

[6] Ks. tältä osin pohdinta-asiakirja ”Euroopan unionin tuomioistuinjärjestelmän tulevaisuus”, joka toimitettiin neuvostolle toukokuussa 1999, sekä ehdotus, jonka yhteisöjen tuomioistuin ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toimittivat vuotta myöhemmin (huhtikuussa 2000) hallitustenväliselle konferenssille.

[7] Ks. EY 225 artikla, josta on vain terminologiamuutoksin tullut nykyinen SEUT 256 artiklan 3 kohta.

käsittelyaikaankin, joka oli yksi suurimmista huolista edellä mainitun, unionin tuomioistuinrakenteen tulevaisuutta koskeneen pohdinnan taustalla.

Lainsäätäjän pyyntö, joka on tämän kertomuksen aiheena, liittyy asiayhteyteen, joka poikkeaa radikaalisti 2000-luvun alussa vallinneesta tilanteesta. Ennakkoratkaisuasioiden keskimääräinen käsittelyaika oli 25,5 kuukautta vuonna 2003, kun taas vuonna 2016 se oli 15 kuukautta, mikä on varmasti melko lähellä minimiaikaa, jota ei enää voida lyhentää, kun tähän kategoriaan kuuluvien asioiden käsittelyyn sovellettavat menettely- ja kielivaatimukset otetaan huomioon. Käsittelyajat ovat lyhentyneet samalla kun unionin tuomioistuimelle esitettyjen ennakkoratkaisupyyntöjen määrä on lisääntynyt hyvin merkittävästi ja enemmän kuin siinä suhteessa, joka vastaisi jäsenvaltioiden (ja unionin tuomioistuimen tuomareiden) määrän lisääntymistä. Kun vuonna 2003 Euroopan unionin tuolloisten 15 jäsenvaltion tuomioistuimet esittivät yhteisöjen tuomioistuimelle 210 ennakkoratkaisupyyntöä, 28 jäsenvaltion tuomioistuimet esittivät vuonna 2016 jopa 470 ennakkoratkaisupyyntöä, eli näitä pyyntöjä esitettiin yli kaksi kertaa enemmän kuin 13 vuotta aikaisemmin, ja niiden määrä oli jopa kaksi kolmasosaa kaikista unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetuista asioista kyseisenä vuonna. Tämä kasvava suuntaus, jonka tuoreimmat oikeudenkäyntitilastot vahvistavat[8] ja joka mitä todennäköisimmin jatkuu, kun unionin lainsäätäjän toiminnan lisääntyminen ja muun muassa Euroopan syyttäjänviraston perustaminen[9] otetaan huomioon, edellyttää siis välttämättä perusteellista pohdintaa ennakkoratkaisuasioiden optimaalisesta käsittelytavasta ja voi herättää uudelleen kysymyksen siitä, olisiko ennakkoratkaisuvallan osittainen siirto unionin yleiselle tuomioistuimelle tarkoituksenmukaista.

Edut ja haitat, mikäli unionin yleiselle tuomioistuimelle annetaan toimivalta ratkaista tiettyjä ennakkoratkaisuasioita

Ensinnäkin ja tiukasti määrällisestä näkökulmasta tarkasteltuna on selvää, että se, että unionin yleiselle tuomioistuimelle siirrettäisiin toimivalta ratkaista ennakkoratkaisuasioita perussäännössä määrätyissä erityisasioissa, keventäisi automaattisesti unionin tuomioistuimen työtaakkaa. Tällaisesta siirrosta voitaisiin katsoa, ettei se vaikuta unionin yleisen tuomioistuimen kykyyn käsitellä omat asiansa, koska sillä on vastedes

[8] Ks. tämän kertomuksen liitteenä olevat luvut.

[9] Ks. tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta Euroopan syyttäjänviraston (EPPO) perustamisessa 12.10.2017 annettu neuvoston asetus (EU) 2017/1939 (EUVL L 283, s. 1).

henkilöstöresurssit, joiden avulla se voi paitsi purkaa vireillä olevien asioiden suman myös käsitellä hyvissä olosuhteissa kaikki sen käsiteltäväksi saatetut asiat.[10]

On kuitenkin otettava huomioon se, että tuomioistuinrakenteen uudistus on yhä kesken eivätkä sen kaikki vaikutukset ole vielä selvillä asiayhteydessä, jota kuvaa unionin yleisessä tuomioistuimessakin se, että vireille saatettujen ja vireillä olevien asioiden määrä on merkittävästi lisääntynyt.[11] Suunniteltu siirto ei myöskään ole vailla haittoja.

Jos unionin yleiselle tuomioistuimelle siirretään osa ennakkoratkaisuvallasta, ensimmäiseksi on selvitettävä, missä ”erityisasioissa” tällainen toimivalta sille annetaan. Ensi näkemältä tehtävä vaikuttaa melko helpolta, koska siinä on tarkoitus yksilöidä unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisemia oikeusriitoja muistuttavia sekä vanhaan ja vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön johtaneita teknisiä asioita, jotka ovat unionin tuomioistuimessa erittäin yleisiä oikeusriitoja. Tällaisista asioista voidaan mainita tulli- tai tariffikysymykset taikka sosiaaliturvan tai välillisen verotuksen alaan kuuluvat kysymykset. Unionin tuomioistuin keskittyisi siis ”keskeisinä” pidettäviin asioihin, joita olisivat esimerkiksi unionin kansalaisuus, vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alue, sisämarkkinat tai talous- ja rahapoliittinen yhdentyminen.

Todellisuus on kuitenkin paljon monitahoisempi. Ennakkoratkaisupyynnöt voivat koskea samanaikaisesti sekä teknisiä asioita että perussopimusten perusmääräysten tai lainsäädäntötoimen perussäännösten tulkintaa. Harmittomilta tai teknisiltä vaikuttavat pyynnöt voivat päinvastoin tuoda esiin periaatteellisia tai monialaisia kysymyksiä, jotka liittyvät ennakkoratkaisupyynnön esittäjään tai pyynnön kohteeseen ja jotka edellyttävät periaateratkaisua, jonka vain unionin tuomioistuin voi antaa.[12] Ennakkoratkaisuvallan osittainenkin siirto unionin yleiselle tuomioistuimelle edellyttäisi siis, että harkitaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 256 artiklan 3 kohdan konkreettisia

[10] Unionin yleisellä tuomioistuimella nimittäin oli tätä kertomusta kirjoitettaessa 46 tuomaria. Vuonna 2015 hyväksytyn tuomioistuinrakenteen uudistuksen ensimmäisessä vaiheessa oli vielä yksi tuomari nimitettävänä, kun taas tämän uudistuksen kolmannessa vaiheessa unionin yleisen tuomioistuimen on määrä saada 1.9.2019 yhdeksän tuomaria lisää, jolloin sen tuomarien kokonaismääräksi tulee 56 (tätä määrää on kuitenkin tarkoitus vähentää 54:ään, mikäli Yhdistynyt kuningaskunta eroaa Euroopan unionista).

[11] Tämän vuoden kymmenen ensimmäisen kuukauden aikana unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi on saatettu jopa 799 uutta asiaa, ja siinä oli 31.10.2017 vireillä 1535 asiaa.

[12] Näin on esimerkiksi lukuisissa ennakkoratkaisuasioissa verotuksen alalla. Ei ole harvinaista, että ennakkoratkaisupyynnöt, jotka koskevat yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1) tai sillä kumotun direktiivin 77/388/ETY tiettyjen säännösten tulkintaa, sisältävät kysymyksiä niinkin perustavanlaatuisista käsitteistä kuin oikeuden väärinkäyttö. Mainittakoon esimerkkinä asia Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105), jonka taustalla oli arvonlisäveroasia mutta joka sai unionin tuomioistuimen antamaan periaatetuomion Euroopan unionin perusoikeuskirjan soveltamisalasta.

täytäntöönpanotoimia estämään mainittujen kysymysten käsittelyssä riskit toisistaan poikkeavista lähestymistavoista, jotka kyseenalaistaisivat oikeusvarmuuden sekä kansallisten tuomioistuinten ja oikeussubjektien luottamuksen tähän toimielimeen.

Tällaiset toisistaan poikkeavien ratkaisujen riskit johtuvat myös siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on alusta alkaen organisoitu käsittelemään luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden, jäsenvaltioiden tai unionin toimielinten nostamia suoria kanteita eikä kansallisten tuomioistuinten esittämiä ennakkoratkaisupyyntöjä. Näihin kahteen kategoriaan kuuluvien asioiden käsittelytavat poikkeavat olennaisesti toisistaan, koska ennakkoratkaisupyynnöille on ominaista muun muassa se, että menettelyyn osallistuu hyvin suuri määrä toimijoita ja siinä käytetään kaikkia virallisia kieliä. Lisäksi unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisuasioissa antamien tuomioiden auktoriteetti perustuu muun muassa siihen, että kaikki tuomarit ja julkisasiamiehet tutkivat kunkin asian ennen kuin se jaetaan sen vaikeuden mukaan määräytyvään ratkaisukokoonpanoon.

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen laatijat ovat tosin määränneet tietyistä takeista. Sen 256 artiklan 3 kohdassa määrätään ensinnäkin unionin yleisellä tuomioistuimella olevasta mahdollisuudesta siirtää käsiteltävänään oleva asia unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi, jos unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että asian edellyttämä periaatepäätös voi loukata unionin oikeuden yhtenäisyyttä ja johdonmukaisuutta. Siinä määrätään myös ”uudelleenkäsittelyä” koskevasta menettelystä, jossa unionin tuomioistuimella on mahdollisuus käsitellä unionin yleisen tuomioistuimen ennakkoratkaisukysymyksissä antamat ratkaisut uudelleen perussäännössä määrätyin edellytyksin ja rajoituksin. Tiettyjä vaikeuksia ei kuitenkaan voida sulkea pois.

Asia nimittäin voitaisiin siirtää unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi vasta melko myöhäisessä menettelyn vaiheessa silloin, kun asian koko monitahoisuus – tai sen perustuslaillinen ulottuvuus – paljastuu, joten menettelyn kesto pitkittyisi huomattavasti, koska asian olisi tutkinut peräkkäin kaksi erillistä tuomioistuinta. Tällaisesta pitkittymisestä voisi silloin seurata, että kansalliset tuomioistuimet epäröisivät saattaa asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, vaikka niiden ratkaistavana olisikin todellinen ongelma unionin oikeuden tulkinnasta tai pätevyydestä. Unionin tuomioistuimessa pidettävän ennakkoratkaisumenettelyn ennakoitavissa oleva kesto on kansalliselle tuomioistuimelle olennainen tieto, koska ennakkoratkaisumenettely pidetään kansallisen menettelyn lisäksi.

Ei myöskään vaikuta siltä, että unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisten ennakkoratkaisutuomioiden uudelleenkäsittelyllä unionin tuomioistuimessa voitaisiin estää siirron haitat. On muistutettava, että huolimatta parannuksista, jotka uudessa 1.11.2012 voimaan tullessa unionin tuomioistuimen työjärjestyksessä tehdään uudelleenkäsittelymenettelyn kulkuun, sen käynnistämisellä on melko rajoittavat edellytykset, koska se voidaan aloittaa perussäännössä määrätyin edellytyksin ja rajoituksin vain, jos ”asia voi vakavasti vahingoittaa unionin oikeuden yhtenäisyyttä tai

johdonmukaisuutta”. Uudelleenkäsittelymenettely ei siis tarjoa tehokasta parannuskeinoa mahdollisiin oikeuskäytännön eroihin unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen välillä, paitsi jos tämän menettelyn tehtävää vääristetään täysin sillä, että kaikki unionin yleisen tuomioistuimen ennakkoratkaisuasioissa antamat ratkaisut käsitellään uudelleen – tällainen lähestymistapa tekisi kuitenkin täysin vaikutuksettomiksi hyödyt, joita voisi olla ennakkoratkaisuvallan osittaisella siirrolla unionin yleiselle tuomioistuimelle sekä unionin tuomioistuimen työtaakan keventämisen että ennakkoratkaisupyyntöjen käsittelyn tehokkuuden ja keston kannalta.[13]

Päätelmä

Vaikka näihin eri kysymyksiin voidaan varmasti löytää vastauksia, on todettava, että panokset ovat perustavanlaatuisia ja että sellaisten asianmukaisten mekanismien käyttöönotto, joiden avulla ennakkoratkaisumenettely voi säilyttää roolinsa unionin tuomioistuinjärjestelmän ”kantavana voimana”, on äärimmäisen hankalaa.

Tilanteessa, jossa unionin tuomioistuimelle esitetyt ennakkoratkaisupyynnöt käsitellään ripeästi ja jossa vuoropuhelu jäsenvaltioiden tuomioistuinten kanssa ei ole koskaan ollut yhtä tiivistä kuin nykyisin, tällaisia pyyntöjä koskevan toimivallan siirto unionin yleiselle tuomioistuimelle ei tässä vaiheessa vaikuta tarkoituksenmukaiselta. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä nykyisessä asiayhteydessä, jolle on ominaista se, että unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettujen asioiden määrä on lisääntynyt ja sen on järjestettävä organisaationsa uudelleen ja mukautettava työmenetelmiään.

Niinpä unionin tuomioistuin katsoo, ettei sen ole tässä vaiheessa syytä ehdottaa perussäännön muuttamista käyttämänsä ennakkoratkaisuvallan siirtämiseksi osittain unionin yleiselle tuomioistuimelle.

Tässä keskeisessä aiheessa on kuitenkin oltava hyvin selvä: edellä esitettyä ei missään tapauksessa voida pitää lopullisena kantana kysymykseen ennakkoratkaisuvallan jakamisesta unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen välillä. Unionin tuomioistuin kuitenkin katsoo, ettei tämän toimivallan osittaista siirtoa unionin yleiselle tuomioistuimelle voida harkita ennen kuin on toteutettu muita toimenpiteitä.

Yhtäältä nimittäin on niin, että unionin tuomioistuin seuraa jatkossakin tarkasti ennakkoratkaisupyyntöjen määrän kehitystä ja niiden käsittelyyn tarvittavaa aikaa. Mahdollisuutta myöhemmästä ennakkoratkaisuvallan siirrosta ei voitaisi sulkea pois tietyissä

[13] On olennaista pitää mielessä, että ennakkoratkaisuasioissa annetuilla ratkaisuilla on yleinen tulkinnallinen auktoriteetti, jonka vaikutus ei rajoitu sen oikeusriidan yhteyteen, jonka seurauksena asia on saatettu unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.

erityisasioissa, jos unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettaisiin niin monia ja monitahoisia ennakkoratkaisupyyntöjä, että hyvä lainkäyttö edellyttäisi kyseistä siirtoa. Tällaisessa tilanteessa olisi tarpeen muuttaa unionin yleisen tuomioistuimen menettelysääntöjä, jotta voitaisiin määrätä ennakkoratkaisupyyntöjen luonteeseen ja erityispiirteisiin mukautetuista asioiden käsittelytavoista ja jotta voitaisiin mahdollisimman pitkälti ehkäistä edellä mainittuja oikeuskäytännön erojen riskejä.

Toisaalta Euroopan unionin tuomioistuinrakenteen uudistuksen asiayhteydessä unionin tuomioistuin ja unionin yleinen tuomioistuin ovat joutuneet tarkastelemaan kaikkea tällä hetkellä käyttämäänsä toimivaltaa selvittääkseen, voitaisiinko ennakkoratkaisukysymyksiä koskevan toimivallan jakamisen mahdollisesta muuttamisesta riippumatta tähän jakoon tehdä muitakin muutoksia muun muassa siltä osin kuin kyse on suorien kanteiden käsittelystä ja unionin tuomioistuimen osalta valitusten käsittelystä. Näitä kysymyksiä koskevat pohdinnat ovat hyvin pitkällä, ja niiden perusteella laaditaan todennäköisesti vuonna 2018 ehdotuksia, jotka johtanevat sekä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön että kummankin tuomioistuimen työjärjestyksen muuttamiseen.

Liitetiedosto: Katsaus unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi 1.1.–31.10.2017 saatettuihin asioihin

Vireille saatetut asiat – Menettelylaji (2017)

1.1.2017–31.10.2017

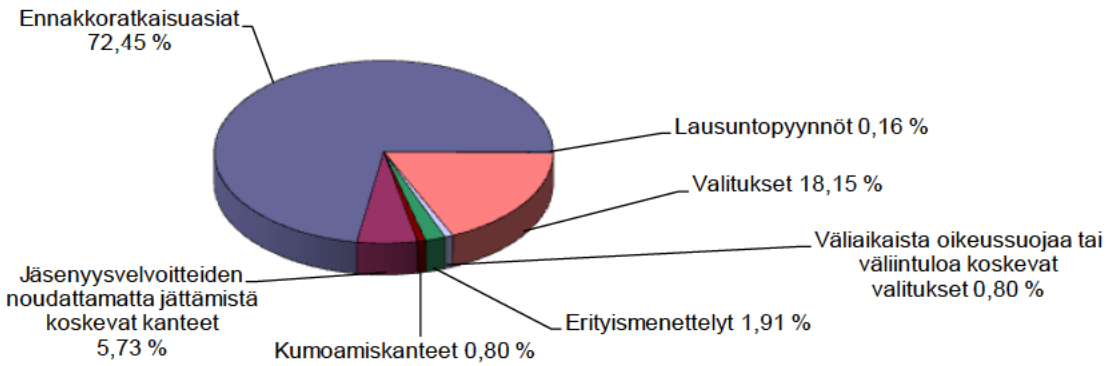

Menettelylaji	01/17	02/17	03/17	04/17	05/17	06/17	07/17	08/17	09/17	10/17	Yht.
Ennakkoratkaisuasiat	36	43	43	44	85	52	46	42	28	36	455
Kumoamiskanteet		1	1		1			1		1	5
Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevat kanteet		2	3	4	3	6	6	4	4	4	36
Valitukset	12	12	8	16	11	9	12	13	18	3	114
Väliaikaista oikeussuojaa tai väliintuloa koskevat valitukset				2			1		2		5
Välisumma	**48**	**58**	**55**	**66**	**100**	**67**	**65**	**60**	**52**	**44**	**615**
Lausuntopyynnöt									1		1
Erityismenettelyt		1	2			4	3	2			12
Välisumma		**1**	**2**			**4**	**3**	**2**	**1**		**13**
Yhteensä	**48**	**59**	**57**	**66**	**100**	**71**	**68**	**62**	**53**	**44**	**628**